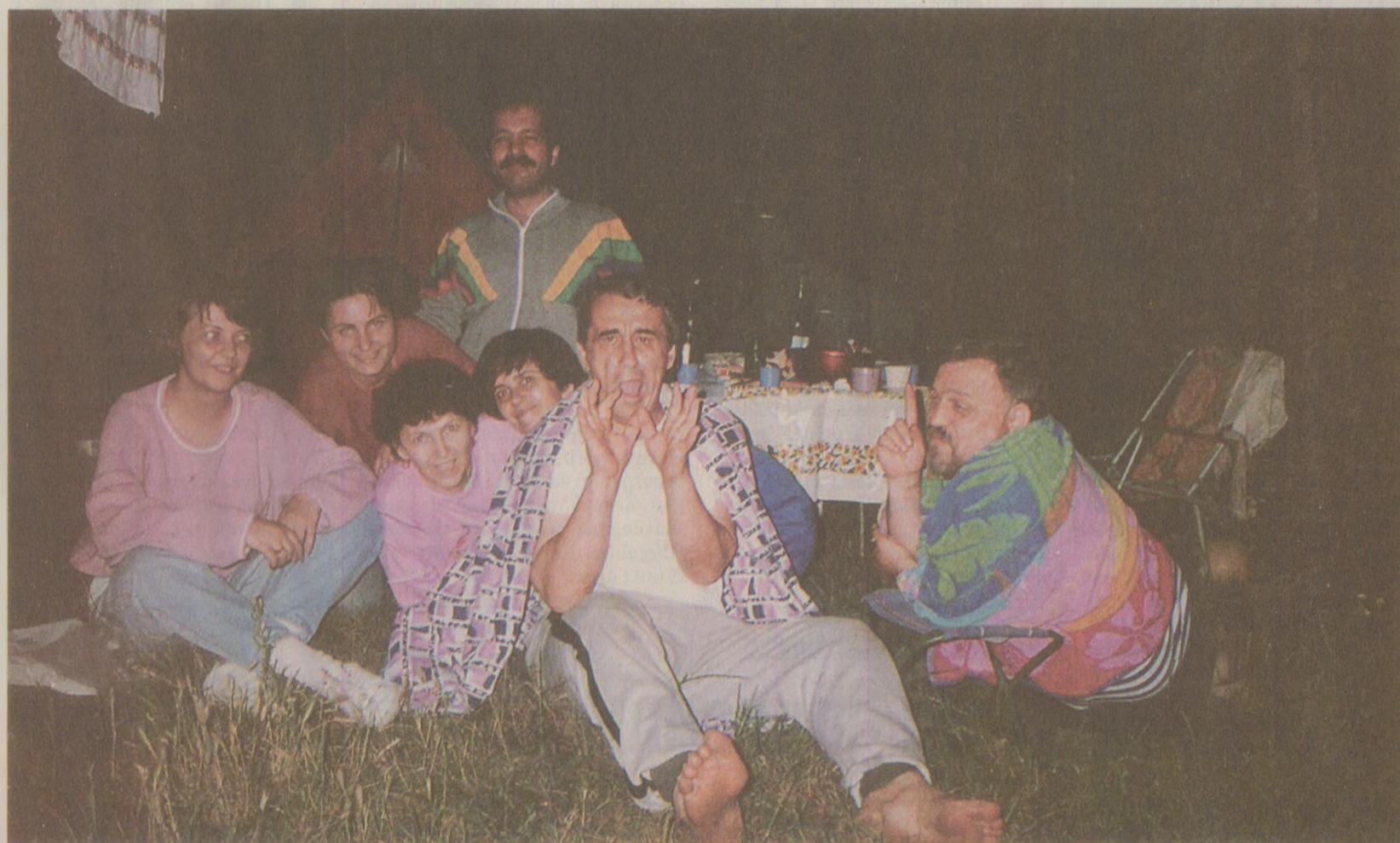

UMOR CU HOMOVÂSLAȘI LA TROFEUL AMARA

Montagnarzii Clubului Albatros din Galați și însoțitorii lor au devenit vedete la Amara, în 1989

Umoriștii nu aveau neapărat nevoie de o scenă pentru a face lumea să râdă. Oriunde se adunau câțiva oameni cu spirit liber apăreau și poantele. Uneori, glumele - destul de „condamnabile” pentru acele vremuri - primeau și premii. Astfel, Trofeul „Plaiul” cu participarea Cluburilor de Turism Montan de la Amara, desfășurat sub egida celebrității Daciada, a fost adjudecat, în august 1989, de Clubul Albatros din Galați, grație textului semnat de Petre Rău, „Amara! Amara!”.

„Clubul nostru de turism montan participa, de 2-3 ori pe an, la diferite întâlniri cu alte cluburi din țară, la munte, la mare, în Delta și pește tot pe unde câțiva mari entuziaști reușeau să organizeze întâlnirile. De regulă, dar nu întotdeauna, se organizau cu aceste ocazii diverse întreceri (sportive, educative, culturale etc.). Eu eram, pentru clubul meu, cel mai adesea solicitat să susțin momentele de umor. Era de fiecare dată în concurs o probă foarte așteptată, aceea de umor. Nu mă pre-

găteam dinaintea pentru asta, ci improvizam, de regulă cu o zi înaintea concursului, totul. De obicei eram inspirat la fața locului de câte ceva anume și scriam atunci textul, apoi la concurs îl citeam pur și simplu”, își aminteste Petre Rău.

În paralel cu „Trofeul Plaiul”, al cluburilor de turism montan, în stațiunea Amara, în 1989, se disputa și „Trofeul Amara”. Așa se face că, la început de august a aceluiași an, stațiunea era plină nu doar de turiști, dar și de mulți oficiali de la Cultură, din județ și de la București. „Deși textul nu era tocmai «în regulă» pentru acele vremuri, totuși el s-a bucurat de succes, a fost aplaudat la scenă deschisă și a fost apoi distins cu premiul I. Față de alte dați, când am avut unele probleme cu cenzura, atunci nu s-a întâmplat nimic deosebit, în mod aproape miraculos”, continuă umoristul. Imediat după încheierea concursului, Petre Rău a fost invitat să dea un interviu la radio, pe tema concursului și a premiului

câștigat. Reproducem în continuare textul „Amara! Amara!”, premiat cu coroană la Amara, în 1989. (Dana COBUZ)

„Amara! Amara!”

„Stimați turiști! Întrucât mulți dintre dumneavoastră nu ați mai găsit plante și hărți ale Stațiunii Amara, vin în ajutor și vă ofer câteva indicații și informații utile, care pot constitui un ghid original hazos al stațiunii. Încep prin a vă spune că nu se merită să vă pierdeți timpul căutând stațiunea Amara pe vreo hartă. Nu o veți găsi, deoarece ea se află chiar în acest loc unde suntem noi acum. În fapt, ea este situată în partea centrală a câmpiei Bărăganului, la doi kilometri de localitatea cu același nume, amar, și la numai 168 de kilometri de Alimentara nr. 12 din Galați, unde s-au adus chiar acum ouă. Stațiunea se întinde pe o suprafață de 156 ha, care încă nu au fost redat agricole și socialiste. Amara are un climat continental de câmpie, cu veri pline de

păioase și ierni cu personal redus, cu nebulozități scăzute și ploii doar în perioada de desfășurare a trofeului nostru.

Factori naturali:

Apa lacului este sulfotratată, clorurată și, spre marea satisfacție a potențailor locali, slab bromurată. Apa minerală conține sulf și fosfor, așa că vă puteți aprinde ușor de dorul ei, fiindcă nu se găsește. Dacă s-ar găsi, ea ar fi bicarbonată și ar putea fi folosită cu încredere la întărirea gogoșilor și la îngroșarea vocii. De asemenea, este sodică, magneziană și, în special, hipotonă, adică este folosită des la adăpatul hergheliei din localitate. Nămolul este sapropelic și supraelastic. Nu știm exact, dar credem că el este adus în containere de la balta Cătușă din Galați, deoarece seamănă mult la culoare și are aceeași proprietate: nu se menține oriunde pe corp, ci doar în părțile păroase.

(Continuare în pag. a II-e)

CALENDAR

5 august (sâmbătă)

Soarele a răsărit la 6:07, a apus la 20:36
Luna a răsărit la 9:57, a apus la 22:03
Sărbătoare creștină: înaintea prânzului Schimbării la Față a Domnului

S-a întâmplat la 5 august 1989

● Sondă spațială americană „Voyager 2” a descoperit trei noi sateliți ai planetei Neptun, despre care se știa că are trei sateliți noi descoperiți. Fiecare dintre cei trei sateliți noi descoperiți avea un diametru până la 200 kilometri

● Potrivit unui raport al Consiliului Alimentar Mondial, în prima jumătate a respectivelor decenii, numărul persoanelor confruntate, în întreaga lume, cu foamea a sporit cu 40 de milioane, ajungând la un total de 512 milioane. Se estima că, până la sfârșitul anului, alte 40 de milioane aveau să îngroșe rândurile celor informați. Comparativ cu deceniul 1970-1980 creșterea fusese de 15 milioane persoane. Majoritatea oamenilor care sufereau de subnutriție trăiau pe continentul asiatic. Sărăcia și foamea s-au extins în proporții îngrijorătoare și în țările dezvoltate, unde sistemul capitalului și goana după profituri au agravat polarizarea bunăstării pe Glob

● Conservul egiptean a însărcinat un guvernul egiptean-olandez cu elaborarea unui studiu privind creșterea capacității Canalului Suez. Noua arteră maritimă urma să fie adâncită cu 3 m și permițea trecerea unor nave de până la 270.000 t față de 150.000, cât era limita maximă la acel moment.

Romona VINTILĂ

JURNALE PERSONALE

5 AUGUST

Răstimpul vacanțelor și al concediilor de vară. Eu și soția eram preocupată de plecarea unuia dintre noi în Canada, spre a ne vedea fiul. Dar șansa de a obține pașaport avea doar Mariana, profesoară, căci începând cu noul an școlar din toamnă, pentru limita de vârstă, putea deveni pensionară. Ca atare, un obstacol din calea eliberării unui pașaport putea să dispară. Prin pensionare nu mai avea de-a face cu școala unde un profesor al cărui fiu

„fugise” din țară nu se mai putea prezenta în fața elevilor. Ar fi fost un sacrilegiu. Numai că pensionarea întârzie să vină deși Mariana ajunsesse la limita de vârstă, 55 de ani. Îi implinise la 21 septembrie. Din acest motiv, pentru a forța pensionarea, am convenit cu soția să se interneze la un spital de geriatric, în vederea dobândirii unui certificat medical de atestare a unei stări medicale precare, ceea ce n-ar fi fost o minciună. Obținând un asemenea atest, dar și pensionarea, soția mea punea în fața faptului împlinit serviciul de pașaport. Elimina astfel pretextul că nu putea părăsi țara atâta timp cât se afla la catedră.

Eu însumi am fost obligat să mă internez în spital, la Institutul de fiziologie normală și patologică al Academiei. Aveam de mai mult timp o stare subfebrilă care nu putea fi conținută decât pentru o scurtă perioadă. Interesant aici ar fi faptul că mi s-a recomandat, printre altele, un regim alimentar bazat pe carne de vită fiartă (rasol). Dar, cum carnea e o raritate, medicul mi-a recomandat să mănânc masa de prânz la un restaurant. Am părăsit deci spitalul străbătând Bulevardul Magheru, dar n-am găsit nici o porție de rasol de carne de vită! Mi s-au făcut analize și investigații nesemnificative, cu mijloacele precare

JURNALUL ZILEI

În prima sâmbătă din august, în Valea Jiului și la Constanța, minerii și marinarii se pregăteau pentru ziua breslei. La Teatrul de Stat din Petroșani, autoritățile locale au organizat o „adunare festivă” dedicată Zilei Minerului. Pentru turiștii aflați în concediu pe litoral și pentru localnici continuau „Sărbările Mării”, cu „manifestările culturale artistice” programate în ziua a doua. Deși raporta producții-record, agricultorii din județul de la malul mării recunoșteau că sunt restanțieri la arăturile de toamnă. În București, spectacolele de teatru și chiar bibliotecile abandonaseră spațiile consacrate și s-au mutat la aer liber în parcurile Capitalei.

Minerii obișnuți

despre „Minerul de onoare”

Sâmbătă după-amiază, sala Teatrului de Stat din Petroșani a găzduit adunarea organizată în cinstea „Zilei Minerului”. Auditoriul - format din aniversarii zilei și

autorități locale. Sau în limbajul de atunci din „oameni ai muncii din unități de extracție și preparare a cărbunelui, întreprinderi producătoare de mașini, utilaje și echipamente miniere, institute de cercetare și proiectare, din alte unități economice din Valea Jiului, reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat”. Au vorbit Petru Barb, președintele Consiliului Municipal Petroșani al Sindicatelor, Ion Resiga, prim-secretar al Comitetului Municipal Petroșani al PCR, Dan Surulescu, directorul general al Combinatului Minier Valea Jiului, Alexandru Toader, președintele Sindicatului din ramura mine, petrol, geologie și energie electrică, Iacob Stoica, directorul minei Urzicani, minerii Ștefan Alba de la mina Petrița, Vasile Florea de la Livezeni, Vasile Iusan de la Lupeni, maestrul electromecanic Ștefan Tudoran de la Întreprinderea Electrică Pârșeni și Traian Maghiar, secretarul comitetului de partid al minei Lonea.

(Continuare în pag. a II-e)

ROMÂNIA ÎN PRESA INTERNAȚIONALĂ

Vârsta de aur a țării de la nord de Dunăre

Daniel Conraads scria în „Le Soir”, la începutul lunii august, despre lipsurile obsedante cu care se confrunta România anulului 1989, deși se epuizase plata datoriei externe, iar propaganda lauda beneficiile „Epocei de Aur”. Speranța locuitorilor era conform lui Conraads moartea dictatorului care era suspectat de cancer la colon.

„București. La ferma de stat Catalina, o comună mică din Transilvania, farfuriile mai mici s-au așezat peste cele mai mari, pentru a primi cum se cuvine delegația belgiană din Walmes: carne pe săturate la toate mesele. Un lux incredibil pentru românii obișnuți care fac față unor restricții drastice sub pretextul plății datoriei externe a țării. La câțiva kilometri depărtare, o familie transilvăneană explică jurnaliștilor condițiile jalnice de viață impuse de conducătorul Nicolae Ceaușescu. La sfârșitul anilor '80, România trăia realitatea raționalizării, realitatea lui „nu este”, o expresie care spune totul. „Avem dreptul la 200 grame de zahăr și 300 de grame de ulei pe lună pentru un om. Toate persoanele care au un loc de muncă

primesc o pâine de două kilograme pe săptămână. Nu putem avea mai mult de 20-30 de litri de benzină pe lună, și cei care au mașină nu pot circula decât două week-end-uri din patru. Pe timp de iarnă, carburantul lipsește aproape cu desăvârșire. Tot iarna, avem curent electric în medie patru ore pe zi și temperatura nu depășește 14 grade în locuințe. Cafeaua este o marfă inexistentă în magazine. Se poate procura pe piața neagră cu un preț între 1.600 și 1.800 de lei pe kilogram, la un salariu mediu de 2.000-2.500 lei pe lună. Teoretic, un kilogram de carne costă 100 de lei, dar măcelăriile sunt goale, și trebuie să apelăm tot la piața neagră unde prețul ajunge la 400-500 lei pe kilogram”, se plâng interlocutorii noștri.

Programul tv s-a micșorat din ce în ce mai mult în ultimii ani. În 1970, televiziunea difuza zilnic trei emisiuni (dintre care una în limba maghiară) de la ora 9:00 la 13:00 și de la ora 15:00 la 23:00. Azi sunt doar patru ore de program pe zi (doar în limba română) de la ora 19:00 la 23:00 (și două ore în plus duminică după-amiaza) care sunt deseori întrerupte de pene de curent.

Macaraua, mai mult decât buldozerul

Mica comună belgiană Weimes nu a adoptat - alături de alte 1200 de comune din Europa de Vest - un sat român amenințat cu distrugerea. Această mică localitate are, marfă rară în Belgia, un viceprimar comunist, pe doctorul Joseph Gazon, care este și președintele asociației de prietenie Belgia - România din Liège. Acest doctor din Walmes contestă interpretarea pe care Belgia o dă planului de sistematizare al lui Ceaușescu. În consecință, s-a opus adoptării unui sat și consiliul comunal a preferat în acest caz să aleagă la întâmplare o localitate din România și să trimită acolo o delegație. Reprezentanții comunei, conduși de primarul Albert Mathonet și de Joseph Gazon, au ajuns deci la Catalina, comuna aleasă la întâmplare, vizitând tot nordul României. Au trecut prin aproape o sută de sate, zăbovind în unele locuri unde au putut chiar să intre în contact cu locuitorii.

(Continuare în pag. a IV-e)

CRONICA NEAGRĂ

Contele de Monte Cristo, hoț de buzunare în Iași

Dantes. Edmond Dantes. Protagonistul celebrului roman al lui Alexandru Dumas - „Contele de Monte Cristo”. Eroul nostru, „conte de Bahlui”, poartă drept prenume numele celebrului personaj. Hoț de buzunare pe cea mai aglomerată rută a Iașului, Gară - Tătărași, în opinia oamenilor legii. Edmond Dantes P., din Iași, a fost condamnat acum două decenii la doi ani de închisoare și a fost obligat la plata cheltuielilor de judecată, fără motiv, spune el, asemenea celui al lui Edmond Dantes, eroul lui Dumas. Ca și eroul francez, nu a recunoscut niciodată fapta pentru care a fost învinuit, condamnat și pentru care a primit pedeapsa. Edmond Dantes din Iași a promis și el răzbuț tuturor celor care s-au făcut răspunzători pentru nedreapta pedeapsă. Am aflat despre povestea sa din rechiștorul vremii. Continuarea, povestea răzbuțului celebrului „conte de Bahlui”? În timp ce el își ispășea

pedeapsa a venit Revoluția și alte războaie de răsunet au invadat primele pagini ale ziarelor, umbrind sau chiar tăind firul continuării celebrului roman al lui Dumas, varianta mioritică. Edmond Dantes P. a văzut lumina zilei pe plaiuri moldovene în 1961. În plină vară a anului 1989 își făcea veacul în tramvaiele super aglomerate ce duceau țărani neateți, încărcăți cu papoșite și cu banii ținuți în batișă, în târg. Într-o neînsemnată zi a anului 1989, pe orele amiezii, Edmond Dantes i-a sustras lui Ioan G. portmoneul cu suma de 180 de lei. Acesta și-a dat seama că a fost buzunărit și a alertat imediat ceilalți călători. Văzându-se incolțit, Edmond Dantes P. a „inclinat sabia” și a abandonat „trofeul” într-un colț al „caleștii” - aglomeratul mijloc de transport în comun. Și l-a luat pe „nu” în brațe. Conduc de oamenii legii la un post de Milizie, el nu a recunoscut fapta. Și a continuat să-și

mențină varianta proprie pe întreaga durată a procesului, până la final. Ba chiar a procurat acuzele aducând în sprijinul său faptul că avea asupra sa o sumă considerabilă de bani. Recuperati de pe insula cu comori a abatelui Faria (a se citi insula plină de călători neateți ce o forma aglomerată, chiar și astăzi, traseu de tramvai 3), imediat a fost prins, dar nu a recunoscut nici un moment fapta, mai mult, susține că aceasta nu se explică având în vedere că avea în buzunar suma de 2.000 de lei”, se arată în rechiștorul. Edmond Dantes a fost condamnat pentru infracțiunea prevăzută de art. 208, 209, lit. d, cod penal. Fatal pentru Edmond Dantes a fost faptul că doi dintre călători au văzut când a abandonat prada. Având în vedere cursul romanului, este posibil ca cei doi martori să nu se mai afle astăzi în viață. Edmond Dantes rămâne însă neperșorit.

Cristinel C. POPA

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Un concediu de pomină. Căinii din ceață și bilețelul-telefon

Plecasem în concediu cu mașina. Voiam să o lăsăm în Lerești, iar noi să urcăm în Făgăraș prin Iezer. Până la urmă, mașina a rămas în service, că pe drum s-a proptit într-o altă mașină, iar noi, cât au durat reparațiile, am fost găzduiți de un coleg de-al tatei din Lerești, ai căror vecini se pregăteau de nuntă.

Cum nunta începea abia sâmbătă, iar banii pentru service urmau a sosi tot cam atunci, cu poșta, am pornit măcar pentru două zile pe munte. Cabanierul de la Voina n-a vrut să ne cazeze, neavând noi nas de acea cabană, care era „doar pentru turiști...”, așa că am dormit o noapte pe saltele de judo, într-o sală de sport.

A doua zi dimineață am pornit. Ploaia se oprise, dar era încă înnoțit. De jos se vedea vârful învelit în păclă, dar ne-am gândit că, până am ajunge pe creastă, se ridică ceața. Nu s-a ridicat. Urcușul pieptis pe prundișul care-ți aluneca de sub tălpile bocancilor ne-a luat câteva ore bune. Mă tot poticneam din cauza efortului, iar tata se oprea după mine „hai, Paula, hai, tată!”. Opriri dese, ciocolată multă... la un moment dat mi-au luat și rucsacul... și am ajuns, târâș-grăpș, pe creastă. Drum mult mai lejer, deși nu-l prea vedeam, că noi eram cumva cu capul în nori. Așa că mergeam în șir indian.

(Continuare în pag. a II-e)

La Hotel Intercontinental, scrumierele aveau „urechi”

În 1989, Hotelul Intercontinental era printre puținele locuri din București unde îți se permitea să fii un domn, și nu un tovarăș socialist. Asta fiindcă aici existau reguli de funcționare și de conduită similare celor din Vest. Cel puțin în aparență de zi cu zi. Dar în apropierea acestui filon occidental s-au petrecut cele mai dramatice evenimente ale României comuniste.

Spectacole folclorice cu călușari, formația lui George Toader și oameni striviți pe stradă de tancuri. Era ceea ce putea vedea un client cazat la Inter-

continental în decembrie 1989. A fost un an ciudat, spune un fost angajat al resortului turistic, domnul Ștefan Ciura. În acel an, hotelul era ticsit cu oaspeți străini. De obicei, în perioada de iarnă Intercontinentalul își reducea considerabil activitatea din lipsă de vizitatori. Bucureștii nu aveau nici o atracție turistică importantă, iar motive serioase de a veni în România comunistă nu aveau decât cei care făceau afaceri cu statul, și anume cu întreprinderile de comerț exterior.

(Continuare în pag. a II-e)

Ce nu știați c-ați pierdut: Baywatch, Salvați de clopoțel, Familia Simpson

Anul 1989 a însemnat lansarea multor seriale tv, seriale care au făcut istorie, care au primit numeroase premii, dar pe care românii nu le-au văzut decât trăgând cu ochiul la vecinii bulgari, sârbi sau unguri. Se știe foarte bine că altele erau producțiile preferate de regimul comunist (Daktari, Ce vrăji a mai făcut nevasta mea, Kojak), astfel încât seriale precum Baywatch, Salvați de clopoțel, Familia Simpson nu aveau ce căuta pe micile noastre ecrane.

Salvați de clopoțel, de exemplu, lansat în Statele Unite în august 1989, a ajuns la noi în 1992. Serialul prezintă aventurile a șase tineri în perioada liceului. Patru ani de aventuri, de momente amuzante ale celor mai iubii elevi de pe micul ecran. Pentru responsabilități de propagandă, acest serial ar fi însemnat următoarele lucruri: nu existau uniforme, directorul școlii era mult prea vesel, relaxat și îngăduitor, majoretele aveau fustă scurtă, se chiuiea, se vorbea despre droguri și mai ales sex, toată lumea se pupa cu toată lumea. Și, după cum își amintea Irina Margareta Nistor, un sărut la tv nu trebuia să depășească trei secunde.

Baywatch - Salvamarii a fost lansat tot în 1989. Serialul cu cele mai frumoase apariții feminine nu și putea găsi un loc pe micile ecrane comuniste. Mai ales că majoritatea actrițelor, începând cu Pamela Anderson și terminând cu Erika Eleniak și Carmen Electra, au apărut în celebra revistă Playboy. O eventuală comisie de cenzură n-ar fi prididit la tăiat în montaj: săni voluminoase, femei dezbrăcate, scene de sex. Este binecunoscut faptul că erotismul n-avea ce căuta la televizor. Se tăia până și un nud văzut parțial, din spate sau din profil. Iar sexul era interzis cu desăvârșire. Nu era educativ pentru mase.

Cam „nepotrivit” cu idealul tineretului educat în spiritul revoluționar, nu vi se pare?

Anul 1989 a însemnat și lansarea serialului animat Familia Simpson. Producția concepută de caricaturistul american Matt Groening a devenit cel mai longeviv, cel mai iubit și cel mai urmărit serial de animație. La noi însă, slabe șanse să-l fi văzut. Marge Simpson, de exemplu, era casnică. Nu făcea nimic toată ziua. Un exemplu mai mult decât negativ pentru femeile din România. Homer își pierde slujba. Iar șomajul pe timpul comunistilor era de neconceput. Cei doi frați Bart și Lisa se certau nonstop. Ca să nu mai vorbim de limbajul colorat

și de violență. Prea înspăimântător pentru era comunistă, serialul Aventuri în casa morții (Tales from the crypt), lansat în Statele Unite în 1989, nu a fost o opțiune până după Revoluție. Trei mari regizori semnează această fanfanzie în trei cadente ale ororii. Robert Zemeckis, Richard Donner și Walter Hill. Telespectatorul este purtat în trei zone diferite ale fricii. Fantezia horror a lui Hill înfățișează un crâmpet delirant din viața unui călău însărcinat cu executarea condamnaților la moarte prin cumplita metodă a administrării de șocuri

pe scaunul electric. Acesta se atează însă prea mult de funebra sa ocupație și lucrurile vor lua o întorsătură „aparte”. Povestea lui Zemeckis îl introduce în scenă pe Moș Crăciun psihotic cu o viziune proprie a misiunii sale, iar închipuirea lui Hill este despre un bărbat cu nouă vieți, care își trăiește fiecare existență atât de distrat încât este cuprins de panică, uitând la un moment dat căte mai are de trăit. Sânge, crime, chiar și Moș Crăciun ar fi stat în calea difuzării unui astfel de serial în 1989. Adriana PĂDURARU VĂDUVA

La Hotel Intercontinental, scrumierele aveau „urechi”

(Urmare din pag. 1)

Și, totuși, în decembrie 1989, aici soseau clienți peste clienți. Neobișnuit era însă altceva, povestește d-nul Ciura, și anume că aceștia „presimțeau” o schimbare de regim politic cu mult timp înainte ca ea să se producă în fapt. Lucru ignorat de aproape toată lumea care lucra atunci acolo.

Lor le-a urmat o invazie a jurnaliștilor străini, veniți să transmită date despre revoluția română. Intercontinentalul transformându-se ad-hoc în acea perioadă în centru de presă, prin care restul mapamondului afla ce se întâmpla în țară. De altfel, agenția Reuters avea un birou la etajul doi al clădirii. Și asta la doar câțiva pași distanță de camera în care lucrau ofițerii Securității. Și aveau ca obiectiv principal supravegherea hotelului și a vizitatorilor săi.

Despre această cameră și despre statutul ocupanților săi se știa în tot hotelul. Angajații fuseseră preveniți în șoaptă de șefii lor, care știau foarte bine ce se întâmplă și veniseră aici prin transfer de la Athenee Palace. Alt loc, dar cam cu aceleași obiceiuri. Pentru a înțelege mai bine situația, trebuie spus că hotelul Athenee Palace era prototipul „fabricii de informații”, inaugurat de regimul comunist de la București cu sprijin direct al KGB-ului. Victimele erau în principal oamenii de afaceri străini care vizitau România, iar principalul obiectiv al poliției secrete era acela de spionaj industrial. Locul era practic infestat cu dispozitive de ascultare. Existau microfoane implantate în telefoanele din cameră, în scrumierele de pe masă, în vasele cu flori și chiar în tablou-

rile de pe pereți. Iar, cum asta nu ar fi fost de ajuns, Securitatea continua să tragă cu urechea și dincolo de limitele hotelului. Telefoanele publice de pe o rază de aproximativ o mie de metri din jurul construcției erau interceptate.

Construit în cooperare cu americanii, dar controlat în totalitate de statul român sub forma unei francize, Intercontinentalul, ca singurul hotel de cinci stele din România comunistă, îi atrăgea cu condițiile sale de cazare deosebite pe oaspeții vestici care puteau găsi puțin confort occidental într-o țară aflată sub cortina de fier. La rândul ei, această industrie a luxului îi atrăgea pe cei care doreau un post la Intercontinental. De altfel, câștigurile erau demne de luat în seamă: salarii peste media din țară, bacșișuri generoase, deseori venind în valută de la oaspeții străini, iar dacă reușea să impresionezi pe cine trebuia, spune d-nul Ciura, puteai pleca în delegații străine. În schimb, colaborarea benevolă sau nu cu poliția secretă a lui Ceaușescu nu era comentată de nimeni. Cel puțin nu deschis, deși banurile cu Ceaușescu se țineau laț între oaspeții și angajați. Iar cei mai buni povestitori de acest gen erau chiar securiștii. Cu toate acestea, treburi să ai grijă să nu răzi prea mult, își amintește domnia sa.

Deși în privința clienților care trebuiau acceptați nu existau restricții oficiale, numărul românilor care căutau cazare la Intercontinental era aproape inexistent, la fel ca și cel al oaspeților veniți din blocul comunist. Aceștia mergeau să se cazeze mai degrabă la Negoiu sau la Union (*hotelul din acea vreme), zice d-nul Ciura.

Iar singurul restaurant din hotelul Intercontinental accesibil românilor și unde se putea plăti în lei era cel de la parterul clădirii. Se numea „Self” și era o versiune timpurie a fast food-urilor moderne de azi.

Cei care reușeau totuși să rezerve o masă la unul din restaurantele pentru care Intercontinentalul era renumit - Rapsodia sau Balada - căpătau acces într-o lume exclusivistă, care în 1989, dincolo de ușile restaurantului, părea total utopică pentru românul de rând prin meniu și servirea executată.

Cu cât acestea erau mai personalizate, cu atât bacșișul în valută era mai mare. Valuta era cheltuită cu repuziune în cele trei magazine ale hotelului, pentru a nu fi confiscată de Securitate.

Iar clienții obișnuiți „ai casei” aveau parte și de un bonus: li se „cărâta” masa de microfoane. Vazele și scrumierele „problemă” erau mutate la câteva zeci de metri mai încolo sau, și mai simplu, li se spunea acestora unde este mai sigur să se așeze.

Că este vorba despre arhitectura sa, care în ’71 șoca Bucureștiul prin modernitatea și înălțimea construcției, sau că este vorba despre adevărurile locului care nu sunt deloc clare și care pot fi regăsite în sembură ficcării colț de cameră, Intercontinentalul încă fascinează. Pentru hotel în sine, schimbarea din ’89 de la comunism la democrație a trecut oarecum neobservată. Și asta numai fiindcă, de acum 30 de ani, Intercontinentalul era o bucățică de Occident implantată în coastele comunismului. Cu tonuri de culoare românească, bineînțeles.

Ionuț IVAN

JURNALE PERSONALE

(Urmare din pag. 1)

Povestea cu steagul. Pe scurt: în vârful „palatului” a fost fixat un steag imens, care să fluture, să stea de veghe patriei și patrii să știe că El încă există și veghează! Dar din cauza curentilor puternici de aer, catargul fiind prea înalt, pânza nu rezistă la vânt, la ploaie, la nimic. Zbârâie ca un zmeu și se rupe, se sfâșie. Siasfel steagul din vârful mândriei „epocii de aur” trebuie schimbat câteodată de 2-3 ori pe zi! Adevărat cosmar al celor care au construit această oribilă clădire. Iar el nu știe! Nu trebuie să știe! Așa că, probabil, cel puțin 3-4 capete, fiecare cu câte doi ochi, trebuie să privească spre cer până le-nțepenește ceafa. Soluția, până la această oră, nu e găsită. Doar să se mai taie din catarg. Dar asta ar fi o crimă de les-majestate! Steagul trebuie să atingă cerul. Să-i sfideze pe ingeri și pe Dumnezeu și pe toți misticii lumii. Sunt curios care va fi ultima variantă?! Poate că „sultanul” vrea să-și facă alt palat. Mai știi? „Ia spune, Ghiță, vorba lui Caragiale, cum e cu steagurile alea?” „Păi, unul în zori, altul la prânz, altul...” Titel Constantinescu, Frica și... alte spaime, București, Editura Victor Frunză, 1996, p. 325-326

Târziu, după miezul nopții, Lionel mă sună de la Bruxelles, spunându-mi că mă va ajuta cu tot ce trebuie, tregat, pentru că aproape toate casele din Bruxelles sunt amanetate. Îi spun că nu e nevoie, că voi lua un împrumut de la o altă bancă, lucru pe care nu l-accept, pentru că datoritiile sunt ale fiului său.

Gabriela Melinescu, Jurnal suedez II (1984-1989), Iași, Polirom, 2002, p. 265

Umor cu homovâslași la Trofeul Amara

(Urmare din pag. 1)

Bioclimatul este de stepă, puternic excitant, motiv pentru care stațiunea este vizitată des de cei de vârstă a doua postpensionară. Mediul excitant este provocat și de mireasma lanului de chimion situat pe malul lacului.

Indicații de cură: Proprietățile curative ale nămolului și apei lacului Amara se manifestă în primul rând prin curățarea părului de pe cap. Din acest motiv, toți cei care au înclinație spre chelie preferă ultima spălătură în această stațiune. Sunt tratate aici și unele boli profesionale, cum ar fi: supraaprecierea, lenea și boala contracturii superioară. Toți tinerii sub 48 de ani pot beneficia din abundență de proprietățile dermatologice și dermatografice ale spălăturilor marginale cu nămol de mare adâncime din lacul Amara.

Dotări ale stațiunii: Sunt de remarcat instalațiile ultramoderne de impachetări cu nămol, împotriva țânțarilor indigeni, urmate de despachetări dureroase cu apă și dero la întoarcere acasă. Pe de altă parte nu este de neglijat nici buveța cu apă minerală caldă de la bufetul local. Instalația pentru aerohelioterapie nu a fost încă dată în folosință din lipsă de aer. Însă, am fost informați că doritorii pot utiliza impachetările cu aer în zona special amenajată pentru umflatul saltelelor. Electroterapia este practică pe scară largă, în mod temerar, în tandem cu o instalație superdotată și benevolă de electrocutare.

Cazarea: În stațiunea Amara cazarea se poate face și... în hoteluri, sau vile confort I spirit cu calitatea a II-a Lux, pe baza legitimației de membru susținător al firmelor Marlboro sau Kent. Suporterii firmelor autohtone pot dormi confortabil în aer liber, pe pașunea locală, proaspăt erbicidată, dintre lac și lan.

Agrement: Un club cu săli, dotate cu instalații speciale pentru jocul de șah, table și domino (domină sahal pe burta), o sală de spectacole cu reduceri pentru copii și, mai ales, pentru femei cu adevărat de însărcinare în stațiune, o bibliotecă dispunând de o colecție completă a operelor lui Adrian Păunescu, Petre Ispirescu și Lenin, popicarie cu două piste electronice și bile teleghidate, plajă cu nisip de import din satul vecin, pescuit oceanic în colaborare cu cantina sindicatului.

Stațiunea dispune de două autobuze marca Ciulnitza

Transit Corporation, cu o pereche de 13 scaune, fiecare cu câte șase locuri, un autocar care are 15 scaune pe partea stângă de la intrare și alte 15 pe partea dreaptă de la ieșire. De asemenea, există și un privacar, cu locuri pe culoar, dotat cu o instalație de aer condiționat montată în locul geamurilor. Din observatii de la fata locului am constatat existența unui elicopter cu motor de vapor, care survolează stațiunea de cinci ori pe zi pentru a număra turiștii care dispar în perechi prin lanul de chimion local sau pe cei care părăsesc stațiunea înainte de a le expira biletul.

Stimați turiști! În spiritul agrementului, forurile locale organizează aici din doi în doi în trei ani concursul adăpostit sub egida Daciadei, intitulat mioritic, „Trofeul Plaiul”. Aici, la ses, sosesc, așa cum puteți constata, amatori ai cluburilor de turism montan din întreaga țară. Anul acesta s-a întâmplat ca acest trofeu să se desfășoare simultan cu „Trofeul Amara”, motiv pentru care nu s-a supărat nimeni. Nu s-au primit încă reclamații, în afară de câteva propuneri de bruiaj sonor, fapt bine satisfăcut în ultimele două nopți.

Organizatorii, membrii ai renumitului club de turism montan „Plaiul”, s-au gândit la toate și au avut grijă ca invitații să se simtă în corturi ca la ei acasă, pregătind totodată numeroase surprize. Desigur, gazdele noastre au întâmpinat și unele dificultăți. De exemplu, la proba nautică, deși regulamentul cerea ca echipajul să fie format dintr-o pereche mixtă, echipajul clubului „Locomotiva” din Ploiești s-a prezentat cu o minunată pereche de homovâslași. Inspirat de frumusețea acestei inedite perechi, am compus un catren:

Mi-a crescut pe dată pulsul Când ai pus mâna pe ramă, Dar m-a prins îndată plânsul Când aflai că nu ești damă.

Printre numeroasele surprize oferite de gazde, una cu adevărat nemaiîntâlnită, care a făcut deliciul ultimilor două seri, a constat dintr-o minunată expoziție de oi și capre pe care le plimbă de două ori pe zi și de trei ori pe noapte prin tabăra noastră, mai precis prin iarba din fața corturilor noastre. Am aflat pentru dvs. că, după ultima probă a concursului, câteva splendide exponate vor fi sacrificate pentru noi, pe altarul trofeului „Plaiul”.

Noi vom aștepta înfrigurată surpriza aceasta, la lumina focului de tabără care va încălzi, cel mai probabil, inimile noastre deschise veșnic prieteniei.

Amara, 5 august 1989
Petre Rău

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Un concediu de pomină. Căinii din ceață și bilețelul-telefon

(Urmare din pag. 1)

Victor în față, la mijloc tata, eu la urmă. Avusesem locul din mijloc, dar, fiind sleit, mergeam cam leșinat și-am rămas la coadă. Eram înșirăți ca să nu pierdem drumul, Victor trebuia să găsească următorul marcaj, iar eu rămâneam în apropierea ultimului întâlnit. Tata avea rolul de liant între noi, și nu ne pierdem, că abia ne vedeam unul pe altul și ne orientam mai mult după voci. Era o ceață de nu vedeai la 5 metri. La un moment dat, aud niște lătrături groase venind din stânga mea, urmate imediat de cinci siluete lătoase ale unor ciobănești nu prea prietenoși. Inlemnită, am aruncat imediat bățul și-am început să „strig” aproape în șoaptă: „Tata! Băde!”.

În două secunde, am fost înconjurată și-am început a mă-nvărti în jurul propoliului ax, fixând cu groază animalele care-și rânjeau colții la mine, șoptind, din ce în ce mai tare, „Băde! Băde!”.

Parcă a durat o viață până am auzit vocea ciobanului chemându-și căinii. Tot atunci au apărut tata și Victor din ceață și, după ce-am mai stat puțin la taifas cu ciobanul, care ne-a indicat Piatra Altarului, ce era lângă noi, dar n-o vedeam, timp în care mi-s-au oprit picioarele din tremurat și dinții din clăntânit, ne-am continuat drumul, de data asta în grup compact. Am lăsat vârful în stânga și-am ținut poteca lungindu-ne ochii, cât ne permiteau ceața și ploaia care începuse, după refugiu în care ne propusesem să înnoptăm. Am mers și-am mers... conform ciobanilor era în zonă, dar unde? Brus, în fața noastră s-a profilat un perete. Era la nici 10 metri, dar ne-am învârtit pe lângă el. În refugiu era jale, mizerie și umezeală mare. Ploua și-năuntru aproape ca afață, dar, din fericire, nu chiar peste tot. Așa că am întins masa pe

Pe cărările patriei, cu mașina în service

o margine de prici. Se făcuse cam 3:00-4:00 după-amiază când s-a mai domolit ploaia și-am pornit în coborâre intensă spre refugiu Bătrâna. Acela avea un fel de administrator, așa că puteam spera măcar că-s ceva condiții mai umane decât în cel de pe creastă. Am socotit că ajungem până se înnoptează, dar seara s-a lăsat peste noi când încă ne făceam drum prin vegetația ce mă ducea cu gândul la jungla amazoniană. Încă de jos fusesem avertizată să nu ne prindă noaptea prin pădure, că mișună urșii, așa că fiecare trosnet îmi ridica părul măciucă. Am ajuns cu bine la Bătrâna, când tocmai ce se aprindea un foc de tabără. N-aveam mâncare, dar aveau un ceai de plante de pădure îmbalsămat cu rom... o nebuliune. Și tata, și Victor și-l amintesc zâmbind larg. Exact ce ne trebuia! Am stat noaptea, până târziu, cântând lângă focul de tabără, apoi am dormit buștean la pricuri. A doua zi, am plecat spre Cabana Voina, doar că pe drum tata și-a dat seama că nu mai are cheia. Cheia de la casa colegului!

Și-a desfăcut rucsacul și-am început a scormoni în el, a întors pe dos sacul de dormit... Nimic. Ne-am întors la Bătrâna și, împreună cu cabanierul, am răscolit saltelele. Cheia, nicăieri. Asta e! La Voina ne-am oprit pe terasă să mâncăm ceva. Era un soare sculptor și nici măcar o urmă de nor nu-l deranja. Stând la masă, vedem cum un tânăr care sorbea o bere se desprinde dintr-un grup și vine spre noi: „Familia Georgescu din Constanța?”. Năucii de-a binelea, am dat din cap afirmativ. „Am un bilet pentru dumneavoastră.” Era de la mama, care ne spunea că a ajuns și ea în Lerești, cu tot cu bani, și că ia la vecinii cu nunta. Tânărul ne-a povestit apoi că mama a ieșit în drum, văzându-i cu rucsacul în spate, și a strigat după ei, întrebându-i dacă urcă pe lezer. Așa că ne-a descris și l-a rugat, de ne întâlnește cumva pe munte, să ne dea acel bilet.

În Lerești, mama era băgată în fursecul pân' la coate. Ne-a întâmpinat minunându-se că, după peripeția cu mașina și după ce-am pus-o și pe ea pe jar, ne-a mai ars de munte. Și ce ne-ars! Eu am rămas cu ea la vecini, iar tata și Victor au anunțat pierderea cheii și-au fost sfătuiți să spargă un geam, să intre în casă. Cât am mai stat acolo, au intrat și au ieșit pe un geam-lăc din hol. Tata a scos mașina din service, să fie împodobită, că urma să aibă un mare rang - mașina de nunta. A fost o „nuntașă” cum rar întâlnești... Galbenă, împodobită cu flori și volane pe o capotă de tablă smeadă... nu au avut vopsea galbenă... La nunta aia, în cort, pe iarbă, am învățat să dansze sârba.

Cheia de la casa colegului tatei a fost și ea găsită... după câteva luni, sere iarnă. De Victor, care era în armată și luase sacul tatei de dormit. Era prina și-a dat seama că nu mai are cheia. Cheia de la casa colegului!

Și-a desfăcut rucsacul și-am început a scormoni în el, a întors pe dos sacul de dormit... Nimic. Ne-am întors la Bătrâna și, împreună cu cabanierul, am răscolit saltelele. Cheia, nicăieri. Asta e! La Voina ne-am oprit pe terasă să mâncăm ceva. Era un soare sculptor și nici măcar o urmă de nor nu-l deranja. Stând la masă, vedem cum un tânăr care sorbea o bere se desprinde dintr-un grup și vine spre noi: „Familia Georgescu din Constanța?”. Năucii de-a binelea, am dat din cap afirmativ. „Am un bilet pentru dumneavoastră.” Era de la mama, care ne spunea că a ajuns și ea în Lerești, cu tot cu bani, și că ia la vecinii cu nunta. Tânărul ne-a povestit apoi că mama a ieșit în drum, văzându-i cu rucsacul în spate, și a strigat după ei, întrebându-i dacă urcă pe lezer. Așa că ne-a descris și l-a rugat, de ne întâlnește cumva pe munte, să ne dea acel bilet.

În Lerești, mama era băgată în fursecul pân' la coate. Ne-a întâmpinat minunându-se că, după peripeția cu mașina și după ce-am pus-o și pe ea pe jar, ne-a mai ars de munte. Și ce ne-ars! Eu am rămas cu ea la vecini, iar tata și Victor au anunțat pierderea cheii și-au fost sfătuiți să spargă un geam, să intre în casă. Cât am mai stat acolo, au intrat și au ieșit pe un geam-lăc din hol. Tata a scos mașina din service, să fie împodobită, că urma să aibă un mare rang - mașina de nunta. A fost o „nuntașă” cum rar întâlnești... Galbenă, împodobită cu flori și volane pe o capotă de tablă smeadă... nu au avut vopsea galbenă... La nunta aia, în cort, pe iarbă, am învățat să dansze sârba.

Cheia de la casa colegului tatei a fost și ea găsită... după câteva luni, sere iarnă. De Victor, care era în armată și luase sacul tatei de dormit. Era prina și-a dat seama că nu mai are cheia. Cheia de la casa colegului!

Paula Anastasia TUDOR

JURNALUL ZILEI

(Urmare din pag. 1)

Firește că vorbitorii au făcut dese referiri la „Mînerul de onoare” Nicolae Ceaușescu.

Pe litoral, „seri cultural-distractive pentru tineret”

La Constanța și în stațiunea Mamaia „Serbările Mării” continua cu spectacolele celei de-a doua zi. La ora 17:30, orchestra Teatrului Liric a oferit un concert pe terasa din fața instituției. În Portul Tomis, de la ora 19:00, turiștii și localnicii au putut asculta muzică de fanfară. Gen gustat mai degrabă de nostalgicii altor vremuri au gândit, probabil, organizatorii. Ca-n toate timpurile, nu toți veneau pe litoral, „la odihnă și tratament”, printre turiști găsim și destui amatori de distracții ceva mai zgometoase. Pentru ei, pe faleza Cazinoului, de la 19:30, se prevăzuse un program special. „Seară cultural-distractivă pentru tineret” era denumirea oficială despre care nimeni nu mai credea că e chiar ce scrie. La fel și în cazul programelor de muzică „vocal-instrumentală” programate pe terasele restaurantelor Flora, Doina, Albatros, Tomis și Modern din

Mamaia. Sub camuflajul denumirii oficiale, la „seara cultural-distractivă” ori la „programul de muzică vocal-instrumentală” se produceau grupurile umoristice în vogă, soliști de muzică ușoară și formații apreciate de publicul tânăr.

Din ciudățeniile agriculturii socialiste

Zilnic, presa anunța că noi județe au terminat de recoltat cereale și plante tehnice și că s-au obținut producții mari la hectar. Cooperativa Agricolă de Producție (CAP) Modelu, CAP Jegălia și Întreprinderea Agricolă de Stat Fundeni - toate trei din județul Călărași - raportau că obținuseră producții mari de in pentru ulei. Deși succesele erau semnate cu frecvență cotidiană, presa arăta că știe să folosească și ascuțita „armă a criticii”, semnalând și neajunsuri. Bunăoară, sub titlul „Ogoarele de vară - tmeinic pregătite”, Ștefan Mihai, gazetar la Dobrogea Nouă, „organ al Comitetului Județean de Partid Constanța” scria de fapt contrariul. „Până la începutul lunii august, semnală ziaristul, la nivelul județului nostru au fost executate arături pe 11.300 de hectare. Puțin, dacă se are în vedere data calendaristică la care ne aflăm, precum și perioada rămasă până la declanșarea însămânțărilor de toamnă. În unitățile agricole unde munca a fost tmeinic organizată rezultatele sunt bune”. La „așa da” au fost enu-

merate întreprinderile agricole de stat și cooperatiste reunite în Consiliul Unic Agroindustrial de Stat și Cooperatist (CUASC) „23 August”, Valu lui Traian și Băneasa. În urmă cu arăturile erau CUASC Adamclisi, Albești, Cernavodă, Hârșova, Mircea Vodă și Independența.

Biblioteci în aer liber

Sâmbătă, cei rămași în București aveau la dispoziție mai multe variante de petrecere a timpului liber. Teatrele, cinematografele și chiar bibliotecile se mutaseră în aer liber. Pe timpul verii, Cinemateca din Strada Eforie nr. 2 rula filme undeva în apropiere, la grădina de vară din strada Doamnei nr. 9. La 5 august, de la ora 21:00, pe afiș era trecută pelicula americană „Lumina de gaz”, cu Ingrid Bergman și Charles Boyer. De la șase după-amiază, Al. Lulescu, Nae Lăzărescu, Oana Sârbu, Jean Păunescu, George Bunea, George Enache, Mihaela Chițu de la „Tănase” jucau la Teatrul de Vară Herăstrău într-un spectacol de varietăți. Ion Hulea, director adjunct al Bibliotecii Municipale „Mihail Sadoveanu” a explicat pentru ziarul Informația Bucureștiului că trei parcuri din Capitală găzduiau biblioteci în aer liber - câte una în Cișmigiu și Libertății, și trei în Herăstrău. Amatorii de lectură le putea frecventa zilnic între orele 11:00-18:00, iar duminica între 10:00 și 14:00.

Cristina DIAC

Litoralul românesc - oaza din visurile zilelor-muncă FOTO: Album Litoralul Românesc

ORDINUL 50 - PRIVILEGIUL MILITARILOR DE CARIERĂ

În anul 1989, toate cadrele militare din România beneficiau de prevederile unui ordin vechi de mai bine de 40 de ani, emis de generalul Emil Bodnăraș cu o zi înainte de abdicarea forțată a regelui Mihai I. În condițiile în care națiunea se afla în suferință, nefiind refăcută după problemele grave din timpul celui de-al doilea război mondial și după efectele secetei din anul 1946, acordarea unui ajutor material din partea statului atât militarilor Armatei române, cât și familiilor acestora constituia o idee generoasă și laudabilă prin umanismul său.

În Ordinul de zi nr. 50 din 29 decembrie 1947 al ministrului Apărării Naționale s-a prevăzut ca toți militarii în termen să treacă, de la data de 1 ianuarie 1948, „de la rația ipotetică, fictivă de până în prezent de 2.500 de calorii la rația efectivă de 3.200 de calorii”. Totodată, s-a ordonat distribuirea a „două schimburi din micul echipament complet (cămăși, izmene, ciorapi, batiste etc.), încălțăminte de bună calitate, tot ce este necesar pentru întreținerea echipamentului (ață, ace, nasturi etc.), încălțăminte (unsoare, cremă, talpă)”. De asemenea, a fost completat echipamentul tuturor ostașilor aflați sub arme, în așa fel încât aceștia „să aibă un rând de echipament nou sau bun”.

În același timp, generalul Emil Bodnăraș a ordonat completarea cazarmamentului, mărirea rației de săpun la 350 de grame pe lună, distribuirea pentru prima dată în Armata română, în mod gratuit, pentru militarii în termen, a unor „articole de regie (tutun, foiță sau țigări) și câte 2 cărți postale lunar”.

Începând cu data de 1 ianuarie 1948, elevii școlilor militare urmau să beneficieze, la rândul lor, de o rație de hrană de 3.500 de calorii. Subofițerii primeau de la aceeași dată, în mod gratuit, „rația ostașului, în natură sau la cazanul trupei”, echipamentul militar și „partea anuală de lemne”, iar soldatele erau „majorate cu 10%-40%, pe categorii: necăsătorii, căsătorii și căsătorii cu copii”.

La rândul lor, ofițerii primeau „și ei, pentru prima dată în Armata română, în mod gratuit: (...) rația ostașului în natură (...), partea anuală de echipament, mic echipament și încălțăminte (...), partea anuală de lemne”. Totodată, Emil Bodnăraș a ordonat ca ofițerilor și subofițerilor care se mutau în interes de serviciu dintr-o garnizoană în alta să li se asigure „transportul familiei și bagajelor; cazarea în noua garnizoană în condițiuni corespunzătoare”.

În finalul Ordinului de zi nr. 50 s-a precizat: „Față de măsurile de îmbunătățire a situației materiale a armatei și a condițiilor de viață create cu neobosită stăruință pentru a o ridica la un nivel superior, cer tuturor ostașilor și comandanților de toate gradele cea mai desăvârșită disciplină, executarea neșovăitoare a ordinelor și devotament față de marea cauză a construirii democrației noastre populare și a armatei, ca apărătoare a drepturilor și cuceririlor poporului”.

Acest paragraf poate fi interpretat ca un preluu la evenimentul ce urma să aibă loc a doua zi. Pe de-o parte, Emil Bodnăraș a ales calea emiterii unui ordin de zi pe întreaga armată pentru a înștiința rapid pe toți militarii despre modificările ce urmau să fie aplicate în Armata română de la 1 ianuarie 1948. Pe de altă parte, ministrul Apărării Naționale cunoștea intențiile lui Gheorghe Gheorghiu-Dej și dr Petru Groza în legătură cu forțarea abdicării regelui Mihai I.

În aceste condiții, emiteria Ordinului nr 50, cu o zi înainte de abolirea monarhiei, poate fi considerată o acțiune de șantajare a celor care se aflau sub arme. Emil Bodnăraș a oferit o modificare pozitivă a situației materiale pentru toți militarii, dar a solicitat, în același timp, „executarea neșovăitoare a ordinelor și devotament față de marea cauză a construirii democrației noastre populare”. Totodată, a fost instituit monopolul statului asupra furnizării de echipament, alimente și combustibil pentru armată.

Astfel, în mod perfid, Emil Bodnăraș a încercat să asigure devotamentul tuturor militarilor față de ministrul Apărării Naționale, cu o zi înainte de schimbarea conducătorului statului (regele Mihai I) și abolirea monarhiei.

Celebrul Ordin de zi nr 50, emis la 29 decembrie 1947, nu a fost niciodată abrogat. Acesta și-a produs efectele în perioada regimului comunist, fiind modificat periodic, în funcție de resursele materiale și financiare pe care armata le avea la dispoziție. În anul 1989, cadrele militare primeau lunar o sumă de bani modică în locul produselor prevăzute în ordinul inițial emis de generalul Emil Bodnăraș. Aceasta era prevăzută pe o anexă a statului de plată, separat de salariul acordat pentru gradul, funcția și vechimea fiecărui militar de carieră.

Dr Petre OPRIS

Petrecere în „familia” mare a corpului ofiteresc

„Servim patria!” cu o aplicație reușită

ARTICOLUL ZILEI

Aripi la înălțime!

Dacă stai de vorbă cu oricare dintre oamenii muncii de la Compania TAROM, fiecare îți va spune despre sine și despre ceilalți doar că își fac datoria. „Este foarte adevărat, din afara ei aviația pare spectaculoasă, poate chiar și este, dar noi ne-am învățat cu bucuriile și problemele ei și credeam că eforturile noastre sunt la fel de cele ale tuturor oamenilor din România socialistă.” Sunt vorbele directorului Companiei TAROM, Romulus Crăciun, vorbe pline de adevăr, adevăr ce îl puteți deduce din ritmurile care urmează.

De curând, oamenii muncii din Compania TAROM s-au bucurat că în 1989 roadele strădaniei lor au fost răsplătite pentru a doua oară consecutiv cu Ordinul Muncii clasa I. Această înaltă distincție arată și răspunderea cu care au acționat pentru trecerea în viață a programelor de perfecționare și modernizare a producției, pentru îndeplinirea producției fizice, ridicarea calității muncii.

Un alt eveniment avea să fie, zilele trecute, pentru Compania TAROM adunarea festivă, în care s-au înmănat „Drapelul roșu” și „Diploma de onoare” ale UGSR pentru rezultatele deosebite obținute în anul 1988, în trecerea socialistă dintre întreprinderile de transporturi și telecomunicații.

Aceste rezultate s-au datorat măsurilor adecvate pentru disponibilizarea tehnică a aeronavelor, adaptarea operativă a capacității la cerințele pieței, creșterea graficului de conexiuni și a orolilor efectuate pentru aeronavele închiriate beneficiarilor externi, corelat cu asigurarea pragului de rentabilitate pentru întreaga activitate desfășurată, prin creșterea eficienței economice a curselor.

Forța și calitatea potențialului uman și tehnic, capacitatea personalului Companiei TAROM de a depăși și unele momente mai dificile și greutăți ale muncii de fiecare zi au dus la o mobilitate ce situează compania în eşalonul frunțas și pe primele șase luni ale anului

1989. Față de perioada similară a anului acesta, a crescut volumul traficului de pasageri și mărfuri cu 165 milioane călători-kilometri convenționali.

Cu optimismul caracteristic, generat de succesele în muncă obținute cu trudă și seriozitate, oamenii muncii din Compania TAROM, organele colective de conducere, organele de partid, de sindicat și UTC s-au angajat, în această adunare, să acționeze cu toată energia și capacitatea de muncă pentru a folosi cu eficiență sporită întreaga bază materială, în așa fel încât până la 23 August să realizeze planul de opt luni, iar până la Congresul al XIV-lea al PCR cel pe întreg anul.

Pasagerii TAROM-ului au putut constata, în mod direct, diversificarea serviciilor la bord și, ceea ce este cel mai important, transportul în deplină siguranță de zbor, atrăgând după sine un binemeritat prestigiu internațional.

Aceste calități se reflectă și în faptul că personalul navigant și tehnic al Companiei TAROM este atestat de autorități aeronautice străine pentru a executa misiuni de zbor pentru diverse companii din întreaga lume.

O altă dovadă a creșterii prestigiului și recunoașterii profesionalismului românilor o găsim în acordarea de asistență în pregătirea personalului tehnic și de zbor pentru companii partenere.

O noutate în TAROM o reprezintă lucrările de mare anvergură la avioanele din dotare, lucrări tehnice de mare complexitate, inclusiv reparații capitale care până acum se efectuau în străinătate.

Expresie a înaltei clase a specialiștilor companiei în domeniul întreținerii aparatelor de zbor, companiile aeriene străine au solicitat și au beneficiat de serviciile TAROM-ului în domeniul tehnic. Aceste lucrări, care se fac pentru prima dată în România, aduc importante economii valutare.

Victor Rădulescu
Flacăra, nr. 31 din 1989

RADIOGRAFII CULINARE

Supa de „MIG”-uri

Se înserase, când vecina m-a sunat să vin degrabă. Am crezut că a venit rația și am pregătit plasele. Nici vorbă! O altă vecină a venit și mi-a zis că pe Sandu, de la etajul patru, îl bate Ionel, vecinul de la zece, de la scara trei, ala care crește porumbei, pentru că Sandu a făcut supă din „MIG”-urile lui. M-am oripilat! Cum să-i mănânce „MIG”-urile?! „Foarte bine! Le-a ademenit, jigodia!”, îmi spune vecina plină de nervi.

„MIG”-urile erau porumbeii vecinului de la scara trei. Așa îi botezaseră copiii din bloc și așa îi știau toți locatarii. Ionel, vecinul, avea, pe balcon, o creșcătoare de porumbei de rasă. Era înscris și la Asociația Columbofililor! Avea porumbeii călători, avea și unii jucători și unii de carne! E, aceștia de carne erau cei care făceau subiectul urii unor vecini, care erau obligați să umble după carne, pui și alte alea, în timp ce vecinul columbofil hăpâia propria producție de... porumbei! Cine mai era ca el! Așa că unii colocatarii le puseseră gând rău.

Sandu, vecinul de la mine de pe scară, era un ticălos. Ucidă pisici și câini, fără să clipească. Lucra ca muncitor pe un șantier de construcții, în București. Cu două zile înainte de eveniment, cumnata lui Sandu, care locuia la trei etaje mai jos de Ionel, s-a plâns de moiturile pe care le scăpau porumbeii când erau lăsați să zboare. Sandu, cumsecade, s-a hotărât să rezolve problema, în stilul lui. S-a dus jos, în grădina de care se ocupa personal, și a întins pe masa unde juca de obicei table, cu alți vecini, o mulțime de boabe de porumb, care erau înfipte în cârșige de unidită, legate la mai multe fire de nailon. Pregătise de mai mult timp acest instrument ucigaș și aștepta momentul decisiv. Când Ionel a lansat porumbeii în zborul de seară, ticălosul de Sandu a pus ceva boabe pe pervazul de la balcon, apoi, când a observat că porumbeii iau seama la ea, a început să le

arunce jos, pe masă. Cățiva porumbeii s-au dus direct pe masa unde se aflau boabele ucigătoare, iar Sandu a ajuns la țanc și a început a-i înșfăca pe cei cu boabe în gât. Le rupea capul și-i arunca într-o sacoșă. Sandu a căsăpuit toți porumbeii care s-au lăsat păcăliți, apoi a fugit la el în apartament.

Ionel, care supraveghea zborurile sportivilor săi, a observat agitația lor, dar și micșorarea stolului. O vecină care a văzut toată mârșăvia a început să strige peste geam la Ionel și i-a spus ce-a făcut Sandu. Când s-au întors porumbeii, Ionel și-a numărat efectivul, apoi s-a pus pe așteptat momentul pentru a-și recupera paguba. Sandu nu a stat degeaba și a pus la fiert mulțimea de porumbeii, din care a făcut supă și o tocăniță de care se mândrea nevoie mare la toți vecinii. Spunea căt morcov a pus la o oală de opt litri de supă, câte cepe, câți cartofi, ce frumos mirosoa a supă de pasăre adevărată, da' și ce bună era cu tăiței, cu pătrunjel verde, ce grași erau porumbeii, spunea că a trebuit să-i fiarbă mult, pentru că erau foarte bine antrenati și alte alea, umplând de scârbă până și pe cei care urăseră până atunci pasărele. Sandu a repetat două seri la rând povestea, și-a fluturat fala cu ostentație până i-a ieșit în cale... Ionel!!!

În seara cu pricina, nici n-a deschis bine ușa de la lift că Ionel i-a și pus mâna în gât, ca la porumbel, și l-a ridicat pe Sandu până aproape de tavan. Șocul a fost foarte mare, pentru că... „Îi ieșiseră ochii și deschisese gura, ca un canal fără capac”, după cum îmi spunea vecina lui, doamna Lenuța. Am ajuns exact când Ionel l-a trântit pe cimentul din hol, de au zăngănit gearmurile de pe palier, și i-a vârat în gură un porumbel mort, apoi i-a înfipt în nas un cârlig de unidită. Nevasta lui Sandu, care tocmai deschisese ușa la zgomotul iscat, a fost martoră mută la toată acțiunea și, când Ionel a zberlat la ea să aducă

supa, a tășnit ca glonțul și a venit cu oala de supă abia scoasă din frigider. Ionel și-a luat piciorul de pe pieptul lui Sandu, care abia mai răsufla, și i-a turnat toată supa de la cap la picioare, potopindu-l cu toate bucățelele de porumbeii și legumele fierte. Supa rece a avut un efect invers, adică l-a făcut pe Sandu să-și depărteze mâinile și să ia un aspect de leșinat din nasul căruia curgea o șuviță subțire de sânge, în locul unde avea cârligul înfipt. Dar Ionel l-a trezit imediat cu un șut cu lățul în pulpă și un șpiț scurt în ficat. Sandu s-a ridicat și s-a îndoit rapid, cuprinzându-se cu mâinile de burtă, apoi a încercat să-și scoată pasărea din gură. Asta l-a enervat peste fire pe Ionel, care l-a ridicat de umeri și i-a dat brânci pe scări, până la etajul de jos. Eu, doamna Lenuța și madam Sandu am crezut că s-a terminat cu el. Ionel s-a întors către noi și, pe un ton foarte liniștit, ne-a zis că așa vor păți toți cei care mai poftesc la supă de porumbeii „MIG”-urile mele nu s-de nasul nimănui!”, a mai zis și a plecat cu liftul.

Madam Sandu s-a repezit pe scări în jos ca să-și recupereze sotul, care reușise să-și scoată porumbelul din gură, dar nu se putea atinge de cârligul din nas. Femeia mi-a făcut semn să-l ajut și am coborât mai mult în silă, pentru că eu simpatizam cu Ionel. E, ce era să fac?! I-am scos cârligul, lăsându-i în loc un găuroi din care curgea sânge. Num-am putut abține și i-am zis: „Mă, ți-ai căutat-o cu lumânarea! De ce-ai omorât «MIG»-urile? Nu te potolești și o să pățești ceva nasol!” Sandu mi-a evitat privirea și probabil că mă înjura în gând. Dar prezicerea mea s-a împlinit, pentru că la scurt timp, la Revoluție, cineva „l-a confundat” cu altcineva și era cât p'aci să devină eroul De atunci șchioapătă și a început să urască supă și tot ce zboară, inclusiv avioanele!

Veronica BECTAȘ

SĂ RĂDEM CU EI!

Perle din armată, în „Epoca de Aur”

Fruntașul Popescu va fi pedepsit cu 5 zile de arest pe motiv că a fost găsit cu o persoană de sex feminin la gardul unității, în loc să fie în pat...

Sergentul Popescu va fi pedepsit cu 5 zile de arest pe motiv că, imitând vocea tov. locotenent Ionescu, a urlat ca un bou...

Instrucția tov. medic militar Ionescu, cu tema „Cum rămân sănătos” se amână pe motiv de boală...

Băgați la târtăcută, regulamentul nu poate fi încălcat absolut niciodată, cu excepția situațiilor prevăzute de regulamentul!

Să nu mai prind picior de soldat nebărbierit prin unitate!

Măi rahat, nu mai mișca în formație că te mănânc!

O mână criminală a dat cu piciorul și a spart chiuveța!

Am auzit un zâmbet în formație!

Bateți trei pași și începeți să cântați cu stângul!

Să nu mai prind televizorul mergând noaptea prin cameră!

Dacă sunteți proști și nu țineți minte, scrieți-vă pe ceva. Și eu îmi scriu totul.

Unuia i se face morală în fața plutonului: Aveți în față un măgar și un porc... (urmează muștruluaia și la sfârșit)... treci la loc în formație, măgarule!

La instrucția de front, tov. plutonier ordonă: „Pluton, alinierea în front câte unul! Pentru verificarea bocancilor, ridicăți piciorul drept!” Unul dintre soldați ridică, din greșală, piciorul stâng, la care plutonierul, văzând și un bocanc stâng ridicat, strigă imediat: „Bă, care ai ridicat amândouă picioarele?” (culese de Alex REVENCO)

ECONOMISEȘTI și CITEȘTI!

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI
O colecție de literatură românească

În fiecare miercuri,
numai cu **JURNALUL NAȚIONAL** **10,9** LEI

CEL MAI CITT ZIAR DE CALITATE

www.jurnalul.ro

Cărțile se distribuie la chioșcuri sau cu abonamentul Jurnalul PLUS și Jurnalul cu Carte.

AICI RADIO EUROPA LIBERĂ!

POLITICA LINGVISTICĂ A RUȘILOR

„Limba este în pericol, slăvita limbă rusă!” Această plângere recentă a unuia dintre cititorii „Literaturnaia Rossiia” nu este reacția izolată a unui filolog ultragiat. Numeroase scrisori de răspuns a suscitât articolul de o pagină întregă a lui Aleksandr Fomenko „Do you speak Russian?” („Vorbiți rusește?” – n.l.). Ca și alți apărători ai purității lingvistice, Fomenko este foarte afectat de numărul tot mai mare de expresii englezești, adesea percepute drept americanisme, care au invadat vocabularul rus. Întristat de tot mai evidentă apetență a multor vorbitori de rusă pentru anglicisme precum „komplex” și „korrektivny over sovokupnost” și „popravki”, Fomenko sugerează să se facă apel la Sovietul Suprem al URSS căruia să se propună legi specifice pentru apărarea limbii ruse. Reacțiile la lamentările lui Fomenko s-au constituit într-un adevărat cor întru apărarea limbii materne: „A sosit vremea să facem ceva pentru protejarea limbii ruse!”

Preocuparea pentru limba predominantă a Uniunii Sovietice nu este recentă. Lenin a scris despre pericolul pe care împrumutul de cuvinte străine și proliferarea a nenumărate acronime îninteligibile produsă de dezvoltarea birocrăției sovietice nu a întâmpinat o aprobare universală. În lumina actualei situații politice și economice din URSS, prezenta campanie de apărare a „măreței, slăvitei, adevăratei și liberei limbii ruse” are mai multe caracteristici noi.

Evoluția către modernizarea economică a început cu adevărat sub Gorbaciov, a dus la legături mai strânse ale URSS cu Vestul. Engleza, fiind limba internațională a comerțului și informației tehnologice, își face tot mai simțită prezența în vocabularul rus. Mai multe scrisori și articole aparute în ziare precum Literaturnaia Rossiia, Sovietskaya Rossiya,

și chiar în progresista Moskovskie novosti au deplăns deschiderea tot mai mare a vocabularului rusec către cuvinte precum „menedzher” („manager”), „nou-khau” („know-how”) și „sponsor”. Deși nu se simt lezați de adoptarea noilor concepte, unii refuză să accepte vocabularul care le însoțește. Scriind în „Nash sovremennik”, Lev Bobrov, de exemplu, se chestionează asupra acceptării orbești a unui cuvânt precum „computer” (el fiind pentru rusecul „schetchik”) din moment ce simte că este posibil să se creeze cuvinte adecvate pe baza rădăcinilor lexicale rusești.

Mai mult decât o chestiune de infiltrare lingvistică, pentru mulți, mai evidentă este problema contaminării ideologice. Într-un interviu recent, Apollon Kuz'min, un profesor de istorie rusă și o figură bine cunoscută printre naționaliștii ruși, a atacat „noul cuvânt la modă acum «pluralism»”. În Literaturnaia Rossiia, un simpatizant al lui Fomenko a comentat cu dispreț că cineva a început să întălească termenii „alternativa” și „pluralism” în presă „foarte, foarte des” în ultimul timp. Denigrarea termenilor nou achiziționați este motivată mai degrabă de neplăcerea pe care o resimt față de noua deschidere politică reflectată în respectivele cuvinte decât de o rigiditate filologică.

Progresiva Sovetskaya Kultura a publicat recent o scrisoare disprețuitoare la adresa acestui dezgust față de noua terminologie politică. În scrisoarea sa, Iu. Kostinskii subliniază că din cauză că alegerea din Uniunea Sovietică presupune o alegere oamenii încep absolut natural să vorbească „alternativ”. Kostinskii apreciază că însăși ideea alegerilor electorale implică existența unei alternative și, prin urmare, demonstrează ipocrizia alegerilor sovietice din trecut. Se pare

Aleșii sovietici cuvântă în „limba de lemn” în variantă perestroikistă FOTO: Vitaly Armand/AFP/MEDIAFAX

că termenii nou adoptați se bucură de binecuvântarea lui Gorbaciov. Lev Svartsov, șef de departament la Institutul Limbii Ruse de la Moscova, mărturisese că Gorbaciov nu numai că favorizează uzul cuvintelor străine prin folosirea lor în discursurile sale, dar că este și singurul care incurajază utilizarea termenului „pluralism” drept concept pozitiv.

Aceștea nu sunt singurele calchieri care apar cu mare frecvență în paginile presei sovietice. Mai marea libertate ideologică a creat nevoia de

cuvinte care să se potrivească unor subiecte care înainte erau tabu. Când citesc despre societatea lor, cetățenii sovietici întâlnesc acum referiri la „mafia”, „raket”, „narkotiki” și „prostituția”. Dacă marxismul presupunea că existența determină conștiința, mulți dintre cei care se opun schimbărilor care zguduie acum societatea sovietică se tem că limbajul ar putea determina conștiința. Cu alte cuvinte, unii se pare că simt că, departe de a descrie realitatea, utilizarea populară a acestor cuvinte ar

putea de fapt contribui la degradarea vieții sovietice. Astfel, apărarea limbii ruse devine apărarea unei realități idealizate, la adăpost de degradarea vestică.

Douglas Smith
Radio Europa Liberă (München) –
Raport al secției de cercetare, condusă de dr. M. Shafir.
Document din „Arhiva 1989”,
Universitatea Babeș-Bolyai,
Cluj-Napoca
(Traducere din limba engleză de
Eliza DUMITRESCU)

DIN ARHIVELE SECURITĂȚII

Luga plănua să ceară azil politic Franței

Ministerul de Interne
Departamentul Securității Statului
Strict secret
Direcția I
Exemplar nr. 1
Nr.113/DA/din 16 februarie 1989

Note S. 1 Tov. locotenent colonel Marin, tov. căpitan Doban
Față de datele noi obținute, întocmiți notă cu măsurile ce urmează să fie întreprinse
Semnează lt.col. (indescifrabil)

Raport

Din studiul materialelor existente în DUI „Iorgu” prin care este lucrat de către Direcția a IV-a luga Dumitru, au rezultat următoarele aspecte mai deosebite:

1. „Iorgu” își menține concepțiile și intențiile de activitate ostilă, fiind refractar la acțiunile de influențare și descurajare.

Într-o discuție purtată pe 28.01.1987 cu informatorul „Consul” a relăsat despre o modalitate de răspândire a unor inscripții dușmănoase, pe care o apreciază că înlătură riscul de a fi prins și are maximă eficiență. Astfel inscripțiile respective se introduc într-o cutie de carton, format mic, care va fi legată de 4-5 baloane umplute cu gaz ușor, ce vor fi lansate deasupra Bucureștiului cu ajutorul vântului. Apoi cu un dispozitiv bine pus la punct (electronic), prin telecomandă, se va deschide cutia, iar prin cadere inscripțiile sint răspândite.

O altă activitate ostilă preconizată constă în pătrunderea în incinta ambasadei Franței la București pentru a obține protecție și azil politic, precum și în vederea întocmirii unui material denigrator la adresa politicii interne a partidului și statului nostru, inclusiv cu referiri tendențioase la perioada sa de detenție, pentru a fi exploatat și difuzat în străinătate.

Cu privire la posibilitatea scoaterii în străinătate a materialului respectiv, „Iorgu” a elaborat și varianta trimiterii acestuia în SUA la soacra sa Budoace Paraschiva, prin intermediul unor cunoștințe din zona de frontieră cu RSF Iugoslavia. În acest scop l-a abordat pe informatorul „Leslie” care are părinți în orașul Caransebeș și i-a propus folosirea parolei „Ducele – Buckingham” în contactul cu persoanele ce îl vor sprijini în scoaterea din țară a materialului în cauză.

De asemenea, a rezultat și intenția emigrării în SUA sau în Franța (cunoaște pe Paul Goma și Virgil Tănase), cu scopul continuării activității ostile la posturile de radio cu emisie în limba română.

2. Cu privire la cunoștințele avute înainte de arestare și condamnare, a rezultat că va contacta și relua legătura numai cu cele care i-au sprijinit familia pe perioada detenției sale. De asemenea, preconizează, la scurt timp după punerea în libertate, să se angajeze chiar ca muncitor necalificat. Față de informatorul „Pirvu” a precizat la 12.01.1989 că dacă va avea greutăți în angajare, va acționa conform ideilor sale ostile.

3. În legătură cu locul unde se va stabili după liberare, „Iorgu” lansează două variante, respectiv:
– pentru o perioadă de două săptămâni, în scop de refacere, se va deplasa în comuna Vata de Sus, județul Hunedoara, unde locuiește fratele său Gheorghe, care l-a vizitat de câteva ori la penitenciarul Aiud, iar ulterior va veni în București în intenția de a se împacă cu soția și a reface familia.

– în situația că soția va refuza să se împace cu el, se va retrage în satul natal Turcești, județul Vâlcea.
Ofițer specialist III
Căpitan Doban Adrian
Extras din dosarul de urmărire informativă a lui Dumitru luga, provenit din arhiva CNSAS

ROMÂNIA ÎN PRESA INTERNAȚIONALĂ

Vârsta de aur a țării de la nord de Dunăre

(Urmare din pag. 1)

Din ceea ce au putut observa, rezultă că în prezent sistematizarea se caracterizează mai degrabă prin prezența macaralelor, decât prin cea a bul-

dozerelor (se construiește mai mult decât se dărâamă) și aceste activități sunt mai intense la periferiile orașelor. La periferia principalelor orașe, macaralele apar ca ciupercile după ploaie. Multe localități mici rurale au acum un aspect preponderent urban.

de benzină (unde pot ajunge și până la un kilometru), în timp ce raioanele macedăriilor rămân cu disperare goale. Acum, când România și-a achitat datoria externă, unii speră că situația se va îmbunătăți. Ei cred că la începutul anului viitor pe rafturile magazinelor va reapărea carnea. Însă cei mai mulți sunt sceptici și prevăd că lipsurile vor continua mult timp de acum încolo.

În București atmosfera este apăsătoare. Regimul a ridicat delatunerea la rang de politică de stat. „Când se întâlnește patru sau cinci români, poți fi aproape sigur că printre ei se află un denunțator sau un agent al Securității”, se plâng opoziții. Regula de aur este să știi să te ferești.

Precum în Spania lui Franco, lumea așteaptă cu nerăbdare „faptul biologic inevitabil” – moartea dictatorului, situație în care ar exista speranțe de democratizare și care ar putea marca și sfârșitul restricțiilor. „Ceașescu este bolnav”, se șoptește (suferă de cancer la prostată), dar din păcate este foarte bine îngrijit. Între timp el își intensifică reprimarea asupra disidenților. Astfel că în Cluj, pe Strada

Alba-Iulia, unde locuiește Doina Cornea, accesul a fost interzis delegației din Waimes.

Ne punem întrebarea dacă nu cumva România este victima sindromului albanez. Această țară, care a mizat mult timp pe turism, da acum impresia că s-a închis în ea însăși. Controalele vamale sunt din ce în ce mai minuțioase (trei ore și zece minute pentru trecerea a cinsprezece mașini care veneau din Ungaria și o oră și cincizeci de minute, „condimentate” cu o inspecție atentă a vehiculului și cu o percheziție corporală pentru toți ocupanții mașinii noastre, înainte de a trece din România în Iugoslavia, la plecare.

Mulți vizitatori străini nu se simt în largul lor. Și nu numai pentru că igiena și calitatea mâncării servite în restaurante lasă adesea de dorit. Povara dictaturii crește și condițiile de viață se deteriorează pe zi ce trece, în timp ce propaganda, omniprezentă, continuă să numească domnia lui Ce a u ș e s u „Epoca de Aur” a socialismului românesc!

tv 5 august 1989

13:00 Telex
13:05 La sfârșit de săptămână.
Cântec nou pe plai de Mioriță.
Creații contemporane cu: Matilda Pascal-Cojocărița, Nicolae Mușeșan, Mariana Drăguț, Marcu Nicolici.
Din lirica mării.
Moment poetic cu actrița Carmen Enea-Biji.
Știri de pe litoral.
Reportaj Din universul desenei animate
Telesport
Prognostic meteo a lunii august
Opera română din Timișoara
Mari scriitori, mari publiciști
Din Fono-Filmoteca de aur
Muzică ușoară: Corina Chiriac

Redactorii ediției: Liviu Tudor Samuilă, Irina Nistor
14:45 Săptămâna politică
15:00 Închiderea programului 19:00 Telegiurnal.
În întâmpinarea mării noastre sărbători naționale
19:20 Sub tricolor, sub roșu steag. Versuri patriotice, revoluționare.
Redactor Adrian Munțiu
19:30 Telemicrociclopedia.
Redactori: Cornelia Rădulescu, Ioan Ionel
19:55 Film artistic. Timpul iubirii
22:00 Telegiurnal
22:10 Romanșă, bine te-am găsit!
Redactor Florentina Satmari
22:30 Închiderea programului

amintiri

Exces mussolinian

Operațiunea de sistematizare a cunoscut cea mai mare amploare la București, unde „geniul din Carpați” nu a ezitat să radă în întregime o suprafață echivalentă cu două arondismente pariziene pentru a construi un palat al Republicii excesiv de mare. Edificiul, care este aproape terminat, dă înspre Bulevardul Victoria Socialismului, pietonal, drept și interminabil, flancat de imobile nou-nouțe pe care, după cum se vorbește prin târg, nimeni nu se grăbește să le ocupe. Se zvonește că nici însuși „Conducătorul” nu ar mai fi atât de încântat să-și mute locuința în acest palat disproporționat.

Între timp, la doar câteva sute de metri de acest șantier gigantic, cozile se întind în fața brutăriilor, a stațiilor

Viață

ORIZONTAL: 1) „Această viață...”, roman de Corneliu Leu. 2) A scris romanul „Viața-i frumoasă, băieții!” (Dumitru) – Primele iubiri! – Nămol. 3) Leu! – Prozator englez (Laurence), autorul operei de viziune realistă „Viața și opiniile lui Tristan Shandy, gentelman” – Primele teste! 4) Cunoscut scriitor indian, autorul volumului de memorialistică „Amințirile vieții mele” – Text fără final! 5) Bir! – „Viața...”, roman de J.A. de Zunzunegui Y Loredó – „Din viața unui pierde...”, și-a intitulat una din nule prozatorului german J. Eichendorff. 6) Partizan al unei idei (fen. pl.) – Poet născut în Martinica (Rene), autorul volumului de versuri „Viața interioară”. 7) Animale de tracțiune – Istoric literar francez (Paul) care a scris monografia „Viața lui Stendhal”. 8) Eroină care i-a luat viața lui Sisara – A se minuna – Sâmburi de par! 9) „Viața lui...”, volum al poetului indo-pakistanez K.A.H. Halli. 10) Ustensilă casnică – 11) Viață... pagini autobiografice de poetul german Liliencron. 11) Viața în careul de față – Personaj feminin din opera „Viața scurtă”, de Manuel de Falla. 12) A confirma un adevăr – Autorul scrierii autobiografice „O viață de om, așa cum a fost” (Nicolae).

VERTICAL: 1) Prozator și pictorul italian A. Soffici este autorul volumului „... vital” (neart.) – „Ultimii... de viață”, roman din creația prozatorului norvegian O.J. Duum – Firul vieții. 2) Poet francez (Paul) care și-a intitulat unul din volume

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											

Revista Cuvântul Nou 1989

„Trebuințele vieții și consecințele viselor” – Duce o viață austeră. 3) Nu este neam cu dans! – Prozator român care a scris „Viața nu-i artă” (Ion) – Mereu în față! 4) Însul în Marea Egee – Conducătorul spiritual al națiunii elene și-a intitulat unul din volume „Viața imuabilă” (Kostis). 5) Autorul ciclului de povestiri „Viața lui Adrian Zografu” (Panait) – Îndemnul cabalin. 6) Localitate în Olanda – A distruge viața cuiva (fig.). 7) Irlanda automobilistică – Cap de hienă! – Calciu.

8) Martori la pornirea în viață a unui cuplu – „Viața de...”, poveste inspirată din viața spitaloară de campanie, scrisă de G. Duhamel. 9) Glastră – Oraș în Japonia. 10) Posed – „Viața...”, primul volum din ciclul Comăneștenilor, de D. Zamfirescu – Carte de joc notată cu unu (Bucov.). 11) Poetul mexican Luis G. Urbino este autorul unor însemnări de critică „Viața... în Mexic” – Algebră (abr.). 12) Poet român contemporan, autorul volumului „Viața deocamdată” (Ion) – Asia!

SUGESTII, SESIZĂRI, RECLAMAȚII

Căminele de nefamiliști, o „ecuație” cu prea multe necunoscute

Cu câteva zile în urmă ne-am deplasat la căminele de nefamiliști de pe Strada Pescarilor, din municipiul Sfântu Gheorghe, însoțind o comisie de control obștesc condusă de tovarășa Liliana Ene, secretar adjunct al Comitetului UTC de la IMASA. Ceea ce am văzut la fața locului, întrecând orice... idee preconcepțată, ne-a ridicat multe semne de întrebare, la care factorii în atribuțiile cărora intră și căminele de nefamiliști sunt datori să răspundă cât mai urgent.

Primul bloc în care am intrat aparține „băieților” de la IMASA. Administratorul Boloni Janos, după spusele femeii de serviciu care îi ținea locul (!!), era plecat în concediu, fără însă a lăsa cuiva reperatorul sau vreun alt act al căminului, punându-ne astfel în imposibilitatea de a-i cunoaște nominal pe cei care locuiesc acolo sau de a consențina constatăriile noastre. Oare nu se putea ca, pe durata concediului de odihnă, altcineva să-l înlocuiască, ținând cont că în schimbul unu nici portar nu este? Poate că astfel nu ar mai putea intra în cămin nici persoanele străine pe care le-am găsit cu ocazia controlului...

La parter, la jumătatea coridorului apa curge pe pereți ca în peșteră, lucru constat și la celelalte niveluri. Tencuială căzută, igrasie, mirosuri pestilențiale, iată numai câteva efecte ale conductelor sparte și nereparate (după spusele unui membru al comitetului de cămin) de la darea blocului în folosință, adică din 1978.

În 1985 au fost făcute sumare reparații, de mântuială, betonul fiind turnat direct pe plăcile ude și căzând imediat ce acestea s-au uscat. În camere, pe felurite improvizări ce aduc a resursi se riscului electrocutării. Grupurile sanitare au aproape în exclusivitate pereții „pictați” de igrasie, vopseaua scorojită sau căzută, oglinzi neîngrețate sau lipsă... La căminul de fete al aceleiași întreprinderi, lucrurile stau și mai rău. La fiecare geam, sârmele cu rufe spălate arată ca niște corzi ale unei vii prea pline de rod, cu ciorchini grei, multicolori. Credem că exemplul singurei uscătorii de la parter trebuie neapărat urmat și la

celelalte etaje. În acest cămin, la poartă nu am găsit pe nimeni. Tovarășă Elena Iffrim, administratorul blocului, vorba lui Caragiale, era, dar... lipsea cu desăvârșire. (Să i se fi terminat programul la ora 13 și 30 de minute?) Așadar, accesul în cămin era liber pentru absolut toată lumea. N-am găsit așiat nici un tabel cu componența comitetului de cămin, nici o gazetă de camera... Izolația plafonului fiind căzută, când plouă se cunoaște până la parter; doar bărcile mai lipsesc. La etajul unu, instalația electrică este improvizată, constituind un grav pericol. Firele de tensiune sunt scoase din zid, la înălțimea unui stat de om, iar legăturile sunt neizolate. În camere, aceleași resursi care scot aceleași mirosuri de mâncare, aceleași grupuri sanitare defecte... Înainte de a promite că vom reveni, o singură întrebare: să aibă chiar atât de multe necunoscute această „ecuație” a căminelor de nefamiliști încât să nu poată fi nerezolvată?

Ion Munteanu
Cuvântul Nou, nr. 5440
din 1989

anunțuri

CERERI ȘI OFERTE DE SERVICIU

Întreprinderea Timpuri Noi, București, Splaiul Unirii nr. 165, Sector 3, încadrează: sudori, controlori poartă, curățitori sablator, mecanic motopompist, prelucrator prin așchiere conform Legii nr. 12/1971, cu domiciliul stabil în Municipiul București.
ICRA București, Piața Cosmonauților nr. 8, Sector 1, încadrează conform Legii 12/1971: șefi depozite, lucrători gestionari, lucrători comerciali I și II (primitori-distributori și recepționeri), mașiniști, electricieni încarcătorii acumulatori, tractoriști, șefi rampă, magazineri.

Întreprinderea de ulei Muntenia încadrează prin concurs economiști sau contabili cu experiență în probleme financiare și postalcul. Relații la sediul întreprinderii, Str. Spătaru Preda nr. 2, Sector 5, București, la biroul personal.

Întreprinderea Steaua Roșie București, Sector 4, încadrează prin concurs, în condițiile Legii 12/1971, ingineri, tehnicieni cu domiciliul stabil în București.

TAGLHS – București cu sediul în București, Str. Giuseppe Verdi nr. 2, Sector 2, încadrează prin transfer, în condițiile Legii 12/1971, șef birou financiar CFI și revizor contabil pentru trust, precum și contabili-șefi secție pentru ALHS Siret – Bărağan cu sediul în Foșani.

VĂNZĂRI

Vând gospodărie mare, complet mobilată, cu baie, garaj, anexe gospodărești, singur curte mare cu livadă-grădină, în apropiere de Cămpina, climat de curățare, altitudine 500-550 m.
Sufragerie vieneză deosebită, sculptată, cu cristale în rozetă.
Trabant Combi fabricat 1980, stare foarte bună, două motoare, piese de schimb.

CUMPĂRĂRI

Lustră, veioză, bombonieră, Galle, Daum Nancy, stilouri, păpuși, jucării, pipe, tabachere, țigărete vechi colecție.
Cumpăr obiecte de podoabă, carpete vechi deosebite, bibelou Faberge, diverse obiecte deosebite.
Miniradiocasetofon mono sau stereo, radiocasetofon auto, eventual defect, vopsea spray pentru auto, audiocasete sigilate.
Căciula și guler bărbătești lup, vîdră, marmotă, nutrie (eventual vîdnuri), radiocasetofon auto nou, motor Golf Diesel, hubloul plafon.

PIERDERI

Agentia Comturist declară nule, fiind pierdute, dispozițiile de livrare IDMS nr. 31044/6.05.1986 pentru Clenciu Elisaveta nr. 32041/27.04.1987 pentru Pop Ioan și nr. 32004/26.01.1987 pentru Szony Augustin.
Pierdut legitimație specială de control stocuri nr. 945 eliberată de MAGF pe numele Mărculescu Nicolae. O declarul nulă.
Pierdut carnet student pe numele Radu Daniel. Îl declarul nul.